

28.2.11

לכבוד
נועה ברודסקי-לוי, עו"ד
עוזרת ליועצת המשפטית של ועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת
הכנסת

באמצעות הדוא"ל

שלום רב,

הנדון: הצעת חוק העונשין (תיקון – איסור צילום נפגעי עבירה מינית), התש"ע-2010

לבקשתך, עיינתי בהצעת החוק הנ"ל, ולהלן מספר הערות. אני מקווה שהן יועילו לכן ולוועדה הנכבדה. ניתן כמובן להעביר את הערותיי ליו"ר הוועדה ולחבריה וחברותיה. אשמח להבהיר עוד, במידת הצורך. אני נמצא בשבתון בחו"ל, כך שלא אוכל להגיע לדיון כשיהיה.

1. **תכלית ההצעה.** התכלית הכללית של החוק בוודאי ראויה, והיא הגנה על כבוד האדם ועל פרטיותם של נפגעי עבירות מין.

2. **החידוש בהצעה לעומת הדין הקיים.** שאלה משפטית מרכזית לבדיקה היא מה מוסיפה הצעת החוק על ההסדר המשפטי הקיים. לפי דברי ההסבר של ההצעה, דרושה הגנה באופן קונקרטי בשני היבטים מרכזיים: זיהוי המתלונן ו/או הקורבן והטרדה הכרוכה במרדף צלמים.

3. **חוק העונשין.** סעיף 352 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע כי "המפרסם ברבים שמו של אדם או של כל דבר שיש בו כדי לזהות אדם כמי שנפגע בעבירה או כמי שהתלונן כי הוא נפגע בעבירה לפי סימן זה, דינו - מאסר שנה." כלומר, האיסור הוא על פרסום הפרט המזדהה.

■ אני סבור שיועיל לוועדה לשמוע אם הוגשו כתבי אישום כאלה, וכמה, ואם לא, מדוע. איני יודע את הנתונים, אבל אני משער שמספר כתבי האישום שואף לאפס. אם אני צודק בהשערתי זו, הרי יש טעם לבירור, מדוע זהו המצב. אין טעם בהוספת עוד איסור פלילי אם גם איסור פלילי קיים, שקל יותר לאכוף, איננו נאכף.

4. **חוק הגנת הפרטיות,** תשמ"א-1981 וקבע מספר עבירות ועולות שיכולות לסייע בידי נפגעי עבירה מינית מפני התנהגות פוגענית מעין זו. העיקרית שבהן, שרלוונטית במישרין לנושא הצעת החוק, היא החלופה הראשונה.

א. סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי "פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה... (1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת." בתי המשפט פירשו את הסעיף הזה במספר מקרים. בד"נ 9/83 ועקנין נ' בית הדין הצבאי לערעורים, פ"ד מב(3) 837 (1998) נדונה סיפת הסעיף – "הטרדה אחרת". דובר שם ב"השקיייה" בכוח של עציר במי מלח. בית המשפט העליון הבהיר שהסעיף חל על מקרים של הטרדה פיזית, מסוג מעקב או בילוש. לדיון ראו גם ספרי, מרחב פרטי: הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה (2010).

לפיכך: במקרה של מעקב של צלם עיתונות אחרי מי שנפגע בעבירת מין, באופן שעלול להטריד את המצולם, הסעיף חל.

■ למיטב ידיעתי לא הוגשו תביעות בגין סעיף זה בקשר למרדפים או הטרדות של צלמי עיתונות אחרי נפגעי עבירה מינית. אם אני צודק בהשערתי זו, הרי יש טעם לבירור מדוע זהו המצב. כמו בקשר לשימוש בסעיף איסור הפרסום, ייתכן שאין למהר ולחוקק איסור נוסף – אזרחי או פלילי, בטרם יתברר מדוע לא נעשה שימוש בסעיף קיים, שמתאים במידה רבה לנסיבות שאותן הצעת החוק מבקשת למנוע.

ב. סעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות היא גם "צילום אדם כשהוא ברשות היחיד". יש בפסיקה מספר דיונים לגבי מקומות מסוימים, האם הם רשות היחיד או רשות הרבים (למשל – חצר של כלא, תא של אסיר בכלא), אולם איני מכיר מקרים שקבעו כי רחוב או רחבת בית המשפט היא "רשות היחיד".

כלומר: ככל שהצילום של קורבן המין נעשה ב"רשות היחיד", למשל בביתו, או במקום שאינו בבעלותו אבל הוא פרטי, למשל חדר אשפוז, הרי הסעיף חל, ואוסר את עצם הצילום. הוא אינו חל כאשר הצילום נעשה ברשות הרבים.

ג. סעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות היא "פרסום תצלום של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו". ההבדל בין סעיף זה לקודמו הוא בכמה: ראשית, בסעיף 2(3) הפעולה האסורה היא הצילום עצמו, ואילו בסעיף 2(4) הפעולה האסורה היא פרסום הצילום – כלומר הצילום עצמו מותר; בסעיף 2(4) מדובר בצילום שנעשה ברשות הרבים, ולא ברשות היחיד, וישנו התנאי שהפרסום משפיל ומבזה. סיפה זו פורשה על ידי בית המשפט העליון ברע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן, פ"ד נט(6) 554 (2005). שם הודגש כי הבדיקה אם פרסום הוא משפיל ומבזה צריכה להיעשות על ידי בדיקת הצילום בלבד, ללא ההקשר המילולי שבו הדברים הופיעו בעיתון. (חוקיות הטקסט היא עניין לדיני איסור לשון הרע, לפי התוכן).

לפיכך: ככל שמתפרסם צילום של קורבן עבירת מין, שתוכנו עצמו מבזה או משפיל, הרי מדובר בפגיעה בפרטיות. במקרים אחרים, שבהם מצולמת/נפגעת עבירת מין ברחוב והצילום עצמו אינו מתפרסם, או שהצילום מתפרסם אך אינו מבזה, הרי לפי חוק הגנת הפרטיות הנוכחי, כפי שפורש על ידי בית המשפט העליון, אין מדובר בפגיעה בפרטיות.

ד. סעיף 2(7) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות היא "הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייני הפרטיים של אדם". המונח "ענייני הפרטיים של אדם" פורש בהרחבה, ונדמה שאין חולק שהוא כולל מידע אישי רגיש, כמו היותו של אדם קורבן עבירת מין.

לפיכך: מאחר שיש בדין חובת סודיות בעניין, סעיף 352 לחוק העונשין, הרי שהפרת החובה היא גם פגיעה בפרטיות. אלא, שסעיף זה, כאמור, מתייחס רק לאיסור פרסום פרטים מזוהים, ולא לפעולת הצילום עצמה.

ה. סעיף 2(8) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות היא "הפרה של חובת סודיות לגבי ענייני הפרטיים של אדם, שנקבעה בהסכם מפורש או משתמע".

לפיכך: ככל שיש התחייבות ספציפית בין צלם לבין אדם אחר, שלא לצלם אותו או לא לפרסם את הצילום, הרי הפרת ההתחייבות היא גם פגיעה בפרטיות (בנוסף על הפרה חוזית).

1. סעיף 2(11) לחוק קובע כי "פרסומו של עניין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד." נדמה שאין חולק כי היותו של אדם קורבן עבירה מינית הוא עניין הנוגע לחייו.

לפיכך, פרסום צילום של נפגע עבירת מין הוא פגיעה בפרטיות.

5. בנוסף, יש לציין את **החוק למניעת הטרדה מאיימת**, התשס"ב-2002. מטרתו של חוק זה היא להגן על אנשים (ובד"כ נשים) מפני stalkers, ולכן מתאים פחות למצב המתואר בדברי ההסבר של הצעת החוק הנוכחית. עם זאת, סעיף 2(א) לחוק זה מנוסח בצורה כללית כך: "הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו", כאשר הוראה כללית זו מלווה בדוגמאות. מרכיב מרכזי שיש כאן הוא של האיום וההטרדה החוזרים. במקרה של צלמי עיתונות בדרך כלל אין זה המקרה.

6. מהאמור עולה כי הצעת החוק מבקשת להרחיב את האיסורים הקיימים בהיבט של **איסור פעולת הצילום עצמה, ברשות הרבים**, כאשר מדובר בקורבן מין. הרחבה כאן היא שהאיסור אינו חל רק ברשות היחיד (כבסעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות), ואין בו את התנאי שהפרסום עצמו משפיל ומבזה (כבסעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות), אולם יש תנאי נוסף, והוא כי המצולם הוא נפגע עבירת מין. התכלית איננה איסור הצילום כשלעצמו, אלא מניעת ההטרדה הכרוכה בצילום.

7. **מסגרת האיסור**: יש לתת את הדעת למסגרת האיסור המוצע.

א. קביעתו של האיסור על הצילום במסגרת של חוק העונשין קוטעת את הפעולה הפוגענית באיבה, ובכך מגנה על הנפגעים ומחמירה עם הצלמים שעלולים להפר את החוק. עם זאת, במשפט פלילי יש להוכיח מחשבה פלילית, ורף ההוכחה הדרוש גבוה, כך שלא ברור עד כמה חוק כזה יהיה אפקטיבי. אם בכל זאת צולם צילום כאמור, הרי דרכו של נפגע העבירה היא להתלונן במשטרה, או לתבוע בדרך עקלקלה יחסית בתביעה אזרחית, לפי העוולה של הפרת חובה חקוקה. יש להניח כי דרך זו מקשה על תביעות כאלה.

ב. לעומת זאת, הכללת האיסור במסגרת של חוק הגנת הפרטיות תשאיר על כנה את האיסור הפלילי הקיים על פרסום פרטים מזהים, תוסיף עבירה ועוולה ישירה בקשר לעצם הצילום. תביעה בפן האזרחי ישירה יותר מאשר תביעה אזרחית שנסמכת על אפיק חוק העונשין. כידוע, רף ההוכחה הנדרש בתביעה אזרחית נמוך יותר, וכן, החוק מציע אפשרות של פיצוי ללא הוכחת נזק, בסכום של עד 50,000 ₪ (סעיף 29 לחוק הגנת הפרטיות). במובן זה, הכללת האיסור בחוק הגנת הפרטיות מקלה על הנפגעים ומאפשרת להם סעד ישיר, קל יותר להשגה. לכך יש כמובן השפעה גם על הצלמים. בצד זה, בחוק הגנת הפרטיות קבועות גם הגנות שונות לנאשמים/נתבעים.

- ג. באשר להיבט הפלילי בחוק הגנת הפרטיות: סעיף 5 קובע ענישה חמורה בהרבה (עד חמש שנות מאסר, אם הפגיעה היא במזיד) מאשר זו המוצעת בהצעת החוק הנוכחית (שנת מאסר אחת).
8. **אפקט מצנן מפני הגשת תלונות?** בצד הרצון להגן על פרטיות הנפגעים וכבודם, יש היבטים נוספים שיש להביא בחשבון, אם כי לגביהם ייתכן שיש מקום בממצאים אמפיריים. למשל, ייתכן שהמפגש הצפוי עם צלמי עיתונות מרתיע נפגעי עבירה מלהתלונן על העבירות. ככל שכך הוא, וכאמור, אין בידי נתונים לכאן או לכאן בנושא, הרי יש ליצור "סביבה בטוחה" שתקל על הנפגעים להתלונן לפני הרשויות, להעיד בבית המשפט, ולהמשיך לנהל את חייהם ללא הטרדות נוספות.
9. היבט נוסף הוא זה **עקרון הדלתיים הפתוחות ופומביות ההליך המשפטי**. אמנם עיקרון זה מתייחס להליך המשפטי עצמו, בבית המשפט, אולם הוא טומן בחובו עקרון נוסף, והוא שהצדק צריך להיראות. ניתן לטעון, שככל שהצילום של הנפגע קשור במישרין להליך המשפטי עצמו, למשל צילום באולם בית המשפט, לפני כניסת השופטים, הוא חלק מההליך, כמובן, בכפוף לאיסור הפלילי שיש בסעיף 352 לחוק העונשין ובכפוף לסגירת הדלתיים, כקובע בדיון.
10. **חופש הביטוי וחופש העיתונות**. שיקולים מרכזיים נוגדים, שיש להביאם בחשבון בעת החקיקה, הם חופש הביטוי וחופש העיתונות. הגם שחופש הביטוי אינו מעוגן כזכות יסוד בחוקי היסוד, זהו עיקרון שנהנה ממעמד חוקתי ברור, כפי שקבע בית המשפט העליון בשורת פסקי דין. חופש העיתונות נגזר מחופש הביטוי ונועד לשרת אותו. כך בוודאי בסביבת מדיה מתקדמת כמו זו שאנו מצויים בה כיום.
11. **איזון**. מכל זה עולה, כי הגנת הפרטיות של נפגע העבירה באה במחיר של פגיעה בחופש הביטוי ובחופש העיתונות. האיזון בין שתי זכויות יסוד אלה הוא "איזון אופקי", בהיותן זכויות שוות מעמד מבחינה נורמטיבית. ההנחיה השיפוטית לאיזון מסוג זה היא לנסות ולממש ככל האפשר את שתי הזכויות גם יחד, מבלי לבטל האחת את השנייה. יש לאתר דרכים לממש את שתי הזכויות ככל שרק ניתן.
12. **חופש העיתונות** חל לא רק על הפרסום, אלא גם על שלבים קודמים ומוקדמים של העבודה העיתונאית. גישה זו באה לידי ביטוי, למשל, בכך שהדין (מכוח פסיקת בית המשפט העליון, ובכמה מקרים גם בדיון עצמו) מגן על מקורות עיתונאיים מפני חשיפה שלהם. מכוח עיקרון זה, עיתונאים (ובכלל זה צלמים) צריכים להיות חופשיים לאסוף חומר בחופשיות: בין איסוף החומר לבין השימוש בו יש פער, ובפער הזה הדין מתערב לא אחת. למשל, איסורי פרסום שונים (עבירות ביטוי כמו הסתה לגזענות, פגיעה ברגשי דת, או הוראות הצנזורה, צווים של בית המשפט וכדומה).
13. כדי להשיג את המטרה של מניעת הטרדה של נפגעי עבירות מין מצד צלמים, יש לבחון **מדוע האפיק הקיים – של איסור הפרסום – אינו אפקטיבי, אם כך הוא המצב**. הרי אילו איסור הפרסום היה אפקטיבי ונאכף במקרים של הפרה, יש להניח שהדבר היה משפיע על שיקולי הצלמים מלכתחילה, והם היו נמנעים מלצלם, או לכל הפחות מצלמים פחות מלכתחילה. לשם כך, אני סבור שיש צורך במידע על אודות היקף כתבי האישום, אם בכלל, בקשר להפרת איסורי פרסום, הקשיים שיש בנושא, ומדוע לא מוגשים כתבי אישום.
14. בנוסף, יש לבחון **מדוע אין שימוש**, ככל הידוע לי, בסעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, שקובע עוולה של פגיעה בפרטיות בדרך של הטרדה או בילוש. האפיק האזרחי קל יותר

להוכחה, יש בצידו פיצוי ללא הוכחת נזק. במידה רבה, מרדפים של צלמים אחרי נפגעי עבירות מין יכול לבוא בגדר סעיף זה. לפני שפונים לאיסור צילום בכלל, יש לבחון את השימוש באפיקים הקיימים.

15. **אני סבור שמתכונת זו, שמאפשר איסוף מידע עיתונאי גולמי ביד רחבה אבל מגבילה, במקרים המתאימים, את פרסומו, היא ראויה וסבירה, ומאזנת בצורה טובה בין הזכות של נפגע עבירת המין לבין הזכות של העיתונות לחופש ביטוי.** היא מאפשרת מרחב פעולה גמיש, ואיננה מבטלת אחריות עיתונאית, להיפך, היא מאפשרת את שיקול הדעת העיתונאי, בכפוף למסגרות אתיות – ומסגרת הדין עצמו. הקושי הוא גם באיסוף החומר עצמו, ובכלל זה צילום: במהלך אירועים "בשטח", פעמים רבות אין אפשרות מעשית לבדוק מראש מי מבין האנשים בזירה מסוימת הוא נפגע עבירת מין, אין תנאים לבקש הסכמה מוקדמת, ודינאמיות האירועים היא כזו שאין ברירה אלא לצלם מראש, ולסגן בדיעבד.

16. האיזון הקיים ראוי וסביר גם בשים לב לכך שלרשות נפגע עבירת המין יש, כאמור, סעדים נוספים בדין הקיים: האיסור הקיים על פרסום הפרטים המזהים, העבירות והעוולות הקיימות בחוק הגנת הפרטיות ובחוק למניעת הטרדה מאיימת.

17. הגנות לחופש הביטוי

א. סעיף 352(ב) לחוק העונשין קובע הגנה אפשרית: "לא ישא אדם באחריות פלילית לפי סעיף קטן (א) אם האדם ששמו או זהותו פורסמו כאמור נתן את הסכמתו לפרסום, בפני בית משפט או אם בית משפט התיר את הפרסום מטעמים מיוחדים שיירשמו." הצעת החוק מבקשת לתקנו כך שיופיע שם: "לא ישא אדם באחריות פלילית לפי סעיף קטן (א) זה אם האדם ששמו, תמונתו או זהותו פורסמו כאמור נתן את הסכמתו לפרסום, בפני בית משפט או אם בית משפט התיר את הפרסום מטעמים מיוחדים שיירשמו." אלא, שההסכמה שמכשירה את הפעולה מתייחסת לפרסום בלבד, ולא לפעולת הצילום. יוצא מזה שגם נפגע/ת עבירת מין שירצה/תרצה לחשוף את זהותו/ה ברבים, מתוך הבנה והסכמה מדעת, לא יוכל להכשיר את פעולת הצילום, אלא רק את פעולת הפרסום. ייתכן שניתן ללמוד על כך מ"קל וחומר", אולם מאחר שמדובר בדין פלילי, יש להבהיר ולהיזהר בדברים מאוד.

ב. סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות קובע מספר הגנות שעשויות לחול, למשל, כאשר הנתבע או הנאשם לא ידע על אפשרות הפגיעה בפרטיות (סעיף 18(2)(א)). מצב זה יחול כאשר הצלם לא ידע שהמצולם הוא נפגע עבירת מין. הגנה ספציפית אחרת היא בסעיף 18(2)(ה), בדבר צילום אקראי של אדם ברשות הרבים. מצב כזה יחול למשל כאשר הצלם מצלם אדם אחר, ונפגע המין מופיע גם והואו בצילום, בדרך אקראי. הגנה כללית יותר היא זו שבסעיף 18(2)(ב), כאשר מדובר ב"פגיעה נעשתה בניסיונות שבהן הייתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה". מובן שיישומו של סעיף זה למקרה הצלמים קשה: הרי יש עליהם חובה מקצועית לספק את הצילומים הטובים ביותר, לשיקול דעת העורך, לפני פרסומם. קשה לראות איך האיסור המוצע יכול לדור בכפיפה אחת עם הגנה זו. יודגש: זו הגנה חיונית לעבודה העיתונאית (ולפעולות אחרות). בלעדיה לא יהיה אפשר לאסוף חומר גלם עיתונאי בכלל. שוב, חשוב להדגיש כי איסוף חומר הוא שלב אחד, פרסומו הוא שלב נפרד.

ג. הגנה מרכזית היא בסעיף 18(3) לחוק, שלפיו "בפגיעה היה עניין ציבורי המצדיק אותה בניסיונות העניין, ובלבד שאם הייתה הפגיעה בדרך של פרסום - הפרסום לא היה כוזב."

18. לסיכום:

- א. מצוקתם שלך נפגעי העבירה ברורה וחשובה עד מאוד. החיזיון שאנו נחשפים לו מעת לעת בטלוויזיה, של צלמים שרודפים אחרי אדם המגיע לבית משפט (יהא זה חשוד, קורבן עבירה או אדם אחר) מטריד, ויש לשאוף לצמצומה של תופעה זו עד כדי ביטולה.
- ב. אני סבור כי הוספת עבירה לחוק העונשין עשויה להגן על הנפגעים, אולם הדבר אינו ברור (אם יש קושי באכיפת איסור הפרסום הקיים, צפוי קושי רב עוד יותר באכיפת האיסור החדש, ואין שם אפיק אזרחי קל ונוח לתביעה במקביל). בנוסף, מחירה החוקתי והציבורי של הוספת עבירה כאמור גבוה מדי, כלומר הוא אינו מידתי. הפגיעה בעבודת הצלמים העיתונאים תהיה אנושה, ולמעשה, כמעט שלא נוכל לראות סיקור של דיונים ציבוריים מהמדרגה הראשונה, כמו משפטי אונס של אנשי ציבור, והדברים ידועים. מי שעלול לצאת נשכר מאיסור כזה, אגב, הוא דווקא הנאשם, לאו דווקא הקורבן.
- ג. יש לבחון מדוע אין שימוש מספיק באיסור הפרסום הקיים בדין כיום. יש לבחון מדוע אין תביעות אזרחיות לפי חוק הגנת הפרטיות (במיוחד לפי סעיף 2(1) לחוק שם).
- ד. אם בכלל, המסגרת המתאימה לתיקון היא בחוק הגנת הפרטיות, תוך הכפפה מלאה של האיסור החדש להגנות הקיימות בחוק לנתבעים ונאשמים. ההגנות נועדו לאפשר את האיזון הראוי בין פעולה עיתונאית, במקרה הזה, לבין הגנה על פרטיות אחרים, נפגעי עבירות מין במקרה הזה.
- ה. הוספת איסור על צילום היא פעולה חריגה מאוד. יש בה כדי לשתק את שלב איסוף החומר העיתונאי. ההפרדה שקיימת כיום בדין בין שלב איסוף החומר לבין שלב הפרסום, מאפשרת את האיזון האופקי הראוי: היא מאפשר מרחב נשימה לעיתונות לפעול, ומאפשרת הגנה על נפגע העבירה. כאמור, הדין הקיים אוסר פעולות מסוימות של איסוף חומר גם כיום (צילום ברשות היחיד, מעקב מטריד וכדומה, כאמור לעיל).

1. לנוסח המוצע:

1. ההגנה המוצעת בהצעת החוק לצלמים בדרך של תיקון חוק העונשין, אינה חלה כלל על צילום, אלא רק על פרסום.
2. נוסח הסעיף המוצע גורף. הוא חל גם על מי ש"התלונן כי נפגע". לעתים אנו שומעים על מקרים שבהם הוגשה תלונת שווא. במקרה כזה עשוי להיות עניין ציבורי בצילום ובפרסום מי שהתלונן בתלונת שווא. אלא שהחוק המוצע אוסר גם את זה. אמנם, ייתכן שגם במקרה כזה נרצה למנוע את פרסום פרטי המתלוננת מטעמים שלה או כדי לעודד מתלוננות אחרות להתלונן, אולם לא נראה מוצדק לקבוע עבירה של עצם הצילום, במקרה כזה. יש לסייג את הסעיף כך שיגן על מתלוננים, אולם לא על מי שנמצאו מתלוננים בתלונת שווא.
3. פתרונות אפשריים הם מחוץ לגדר המשפט: כללים אתיים בקרב צלמים, בין במסגרת מועצת העיתונות או מסגרות אחרות; חינוך והסברה לצלמים העיתונאים בנושא.

הגם שהכוונות טובות וראויות, חוששני שאי אפשר להסכים לדרך המוצעת בהצעת החוק, וגם לא להכללתה במסגרת של חוק הגנת הפרטיות.

בברכה,

פרופ' מיכאל בירנהק, הפקולטה למשפטים, אוניברסיטת ת"א